

„זה מה שאני רוצה לעמי“ סיניורה מתחת לציור חתימת מגילת העצמאות בקונגרס האמריקאי

הנא סיניורה יחזור הביתה, עלולים יריבים לקטול אותו.

מאמר סודי לגמרי

הפגישה המחמיאה ביותר היתה במכון ליחסים-חוץ בניו-יורק, המוסד שיוקרתו עולה על זו של כל מכוני המחשבה והמחקר הפוליטיים בארצות-הברית. בדרך כלל מוזמנים אליו רק מדינאים חשובים, והזמנתו היתה בכניסת מחווה לשלום.

היו שם ברברה טוכמן (או טאקמן), ההיסטוריונית היהודיה המבריקה, שהיא חכמה ומתוחכמת בכל הנושאים מלבד הנושא הישראלי-פלסטיני, שבו היא משועבדת לתפיסות הפשיטניות השגורות. היה שם הווארד סקוורדון, מי שהיה יו"ר מועדון-הנשיאים של האירגונים היהודיים, וגם ריטה האוור, עורכת-הדין היהודית הנודעת. חוץ מזה היו שם כחמישים מדינאים, דיפלומטים ומומחים אחרים.

סערו מסביב לשולחנות עגולים, ואז אחרי דיבריה הקדמה מחמיאים מאוד לשנינו, הוזמנו הומטרו עלינו שאלות של מומחים. גם ברברה טוכמן שאלה (את סיניורה, על בעיית-ירושלים). נראה שהדיון היה מעניין מאוד, כי המיפגש

התארך בארבע דקות שלמות אחרי המועד ש- נקבע מראש לסימום.

כינס מעניין אחר היה כמוסד שלא ידעתי כלל על קיומו. הוא נקרא „הפורום הפתוח של המזכיר“. המזכיר הוא, כמוכח, מזכיר-המדינה, כלומר: שר-החוץ. אך השם מטעה: הפורום אינו פתוח-כלל, ואין הוא שייך לשר. זהו פורום של פקידים משרד-החוץ, המנהלים אותו בעצמם, ושמתרתו היא לגלגל רעיונות חדשים, בלתי-שיגרתיים ובלתי-מקובלים, אשר ישמשו מזון למחשבה, אך שאין להם סיכוי לעלות בצניורות הרישמיים המקובלים.

באולם התכנסו כ-150 פקידים ופקירות, וביניהם רבים מן העוסקים בענייני המיזרח התיכון.

פתחתי את דבריי במילים: „המיפגש הקוד-מוניסטית הישראלית, רק"ח, מכריזה כל יומיים שאני שוכן הסיי-איי. אני מקווה שהופעתו כאן תישמר בסוד, אחרת יראו בכך אישור סופי“ הקהל פרץ בצחוק.

אחרי הדיון התכנסו המומחים החשובים ביותר לארוחת-צהריים פרטים עימנו, במיסעדה של משרד-החוץ. היו"ר התרון של הפורום (הוא נבחר על-ידי הפקידים לתקופה של שנה) הציע לי הצעה מיוחדת-במינה: שאכתוב מאמר בביטאון הפנימי של הפורום, המופץ בין פקידים משרד-החוץ.

הסיני: אחרי שאמסור את המאמר, לא אראה אותו עוד. מכוון שהביטאון הוא מסווג לחלוטין, אסור יהיה להראות אף לי את המאמר שלי עצמי, לכשית-פרסם בו.

קבוצה שנהנית במיוחד להיפגש עימה היתה צוות-המחקר של ספריית-הקונגרס. זהו צוות מיוחד, המספק לחברי-הקונגרס (הסנאט ובית הנבחרים) חומר מדעי או בייקטיבי על כל נושא שנדרש. הצוות שנפגשנו עימו עוסק בענייני המיזרח התיכון, ונדרמתי מעומק ומהיקף ידיעותיו על הנושאים שלנו. אחרים מהם דיברו ערבית, צעירה מרשימה אחת בשם אלן לייפסון גם דיברה עברית.

אחרי שיחה ארוכה וידידותית מאוד הם נתנו לנו מתנה: מילון עבריי-אנגלי למונחים דיפלומטיים, שהוצא לאור על-ידי ספריית הקונגרס.

אוויר

חתוך בסכין

ללייג גייט, המועדון החביב-הידידים של ארט ד'לוגן בוילינג' בניו-יורק, הצטופפו שם כ-500 איש בתערובת סגנונית — יהודים וערבים, ישראלים ופלסטינים, וגם כמה אוהדים של ג'ורג' חבש, מאיר כהנא ואביר נידאל. היו גם אמריקאים סתם, עיתונאים, אנשי רדיו וטלוויזיה.

את האוויר אפשר היה לחתוך בסכין. המתח עמד ממש בחלל האולם, כאשר התחילו אנשי כהנא בפרובוקציה, שעברה במהרה לקללות גסות, התקומם הקהל כולו נגדם, והשוטרים (שנכחו כמקום) לא נאלצו להתערב. אותה התקוממות משותפת היתה כאשר שאלו הערבים הקיצוניים שאלות פרובוקטיביות (בלי קללות). תופעה זו חזרה על עצמה בכל האסיפות הפומביות, בצורה פחות חריפה. בשום מקום לא הגיעה למימדי העימות שנערך בעת הופעתי האחרונה עם עיצאם אל-סרטאווי בלונדון, ערב הירצחו, כאשר קבוצות של בית-דים ואנשי אביר נידאל הסתערו עלינו במשותף. אז קרא סרטאווי הזועם לעברם: „תסתכלו בעצמכם: איזה שיתוף-פעולה נהרר של פאשיסטים ציוניים ופאשיסטים ערביים!“

מול שיתוף-הפעולה של הקיצוניים משני הצדדים עמדה ההתרגשות הרבה, שנוצרה על-ידי עצם הימצאם של שותריהם-שלום משני הצדדים, אלה לצד אלה.

היו, כמוכח, הרבה קוריוזים. חיכיתי להתחלת הרצאתו בשכונה יהודית בבולטימור, כאשר נכנס יהודי קשיש ושאל בקול רם: „מה זה כאן? איזשהו מיבצע-עמולה?“ כאשר שוכנע שלא, נכנס והקשיב בשקט.

יהודי אחר, שהיה ידוע לבני-המקום כטרופי קיסט השולה את עצם קיום המדינה, נכנס לוויכוח סוער, ולבסוף קנה את סיכת הרגלים השלובים של ישראל ופלסטין, שנמכרו בכל ההופעות שלנו.

בנוסטון ביקשה צעירה יהודיה את רשות-הדיבור, אחר שריברנו במשך שעותיים על שלום, ואמרה: „מה אתם עוסקים בשטויות? למה אתם לא מדברים על העיקר: על הכיבוש, על הדיכוי, על העוול שעושים יום-יום, על העינויים...“ אחר-כך פרצה בכבי.

התענוג העיקרי של הסיוור היה טמון בפגישה עם האנשים הטובים, שהזמינו אותנו ודאגו לנו לכל אורך הדרך. המסע שלנו אורגן על-ידי המועצה האמריקאית-הישראלית למען שלום ישראל-פלסטין (אירגון יהודי) והליגה הפלסטינית לזכויות-האדם (אירגון ערבי). בחלקים גדולים של המסע נפל העול על האירגון ניו ג'ואש אגנדה (סדר-יום יהודי חדש), גוף יוצא-דופן של אינטלקטואלים צעירים, החרד לשלום במרחב, אבל גם למיגור המישטר הגזעני בדרום-אפריקה, למניעת הרפתקה אגרסיבית בדרום-אפריקה, ועוד.

בכל מקום היו אנשים שהתנדבו לעזור לנו, שהקדישו לנו את זמנם, שהסיעו אותנו במכוניותיהם. באסיפה בנוסטון עלה על הבימה צעיר ממושקף בשם גורדי, שנשא נאום הומוריסטי להתרמת כספים. הקהל התגלגל מצחוק, הצעיר דיבר כקומיקאי מעולה. לבסוף התברר לי שאינו כה צעיר, ששמו פרופסור גורדון פלמן ושהוא ראש הפקולטה לסוציולוגיה של אוניברסיטת בראנדייס רבת-היהוקה. על כולם עלו שתי הנשים, שניהלו את המסע: מרי אפלמן, יו"ר המועצה לשלום ישראל-פלסטין, וקורין ויטלאץ', המזכירה האירגונית.

שותריהם-שלום אינם יכולים להתח-רות במיפגש עם לגיונות שוחרי הלאומנות החשובה. אבל אין הם מעטים, ואין הם חסרים התלהבות ויעילות.

אש"ף

בשר ודם

בפתיחת נאומו בבולטימור סיפרתי סיפור קטן. לפני 16 שנים באתי לארצות-הברית למסע-הרצאות ב-20 אוניברסיטות, לרוב בחסות הרבנים (הרפורמיים) של אירגון בית הילל. ערב הופעתי הפיצה הליגה נגד השמצה חוזר סודי, שבו נאמר כי „אומנם אין להגדיר בשום פנים את מר אבנרי ככוגר, אך הופעתו בשעה זו עלולה לעורר מחלוקת פנימית...“ כמעט כל ההרצאות בוטלו. בכמה מקומות ביקשו הרבנים, מאחורי הקלעים, מעמיתיהם הנוצריים לקבל לידיהם את

(המשך בעמוד 20)

RESOLVED, THAT THE MASSACHUSETTS SENATE COMMENDS THE JOINT UNDERTAKING FOR PEACE IN THE MID-EAST BY HANNA SINIORA AND URI AVNERY AND EXTENDS ITS HOPE FOR REALIZATION OF THE GOAL OF PEACE; AND BE IT FURTHER

RESOLVED, THAT COPIES OF THESE RESOLUTIONS BE TRANSMITTED FORTHWITH BY THE CLERK OF THE SENATE TO HANNA SINIORA AND URI AVNERY AND TO THE PUBLISHERS OF "AL-FAJR" AND "HAOLAH HAZEH".

SENATE, ADOPTED, MARCH 20, 1986.

William T. Bulger
PRESIDENT OF THE SENATE

Edward B. O'Neill
CLERK OF THE SENATE

OFFERED BY:
Jack H. Backman
SENATOR JACK H. BACKMAN

החלטת הסנאט של מאסאטשוסטס על סיניורה ואבנרי, עיתונאים בעלי הרמה הגבוהה ביותר...